

Στο

σχολείο μάθαμε ότι το «και» συνδέει όμοια πράγματα. Λάθος!!!

Συνήθως το χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να φανερώσουν τα δίπολα πάνω στα οποία πασχίζουν να ισοροπήσουν. «Εσύ και εγώ», «σώμα και ψυχή», «Θεός και άνθρωπος». Συχνά, ο ένας εκ των δύο πόλων είναι διανοητικό τους δημιούργημα.

Από μικρός θυμάμαι τους ανθρώπους να καλούνται να διαλέξουν ανάμεσα στα δύο. Θρησκεία ή ζωή; Υπήρχαν και αυτοί που πρόθυμα βοηθούσαν.

- Γελάς; Βγαίνεις; Βάφεσαι; Ακούς μουσική; Ντύνεσαι έτσι; Ξεφεύγεις από το εγκεκριμένο; Δεν είσαι καλός Χριστιανός. Δεν σε αγαπάει ο Θεός. Λυπάται ο Θεός. Θυμώνει ο Θεός. Διάλεξε λοιπόν.

Και για κάποιο ανεξήγητο (δαιμονικό για αρκετούς...) λόγο, οι νέοι άνθρωποι συντριπτικά διάλεξαν και διαλέγουν τη ζωή. Και η θρησκεία άδειαζε περιφρουρημένη. Και ο «θεός» τιμωρούσε, λυπόταν και θύμωνε.

Κι εκεί, κάπου στην εφηβεία, φωτισμένοι άνθρωποι τόλμησαν και ξεστόμισαν ότι «ο Χριστός τα έβαλε με τους θρήσκους και τους σκληροπυρηνικούς, ο

Χριστιανισμός δεν είναι θρησκεία, είναι Εκκλησία και θεολογία αγάπης».

Παναγία μου, τι χαστούκι ήταν αυτό;

Μερικοί καταφέραμε και ελαφροπατήσαμε ανάμεσα στα σιδερόφρακτα κουτάκια του μυαλού μας και πλησιάσαμε τη ζωή. Με προσοχή μήπως και πληγωθούμε από τα καρφιά. Αδύνατον. Όλο και κάτι τσιμπιές εισπράξαμε. Φτάσαμε όμως στα σύνορα της ζωής. Κρυφοκοιτάξαμε μέσα. Φωτεινά ήταν, χαρούμενα και όμορφα. Και κάπου εκεί μέσα διακρίναμε και το Χριστό. Να χαίρεται και να αγαπάει. Ξαφνικά ακούστηκε πίσω μας ένας θόρυβος. Γυρίσαμε και είδαμε τη θρησκεία να βροντάει και να σκοτεινιάζει. Δυνατή και βλοσυρή.

Από εκεί και πέρα τα ίχνη μας χαθήκανε. Άλλοι μπήκαν στη ζωή ακούγοντας την καρδιά τους, άλλοι επέστρεψαν στη θρησκεία υπακούοντας στη λογική τους. Και κάποιοι άλλοι ακόμη πηγαίνουν τη διαδρομή. Συνήθως τη μέρα είναι σώφρονες και ιματισμένοι στη θρησκεία και το βραδάκι σέρνονται κουρελιασμένοι μέχρι τη ζωή. Σε απόσταση ασφαλείας όμως...

Παναγιώτης Ασημακόπουλος

Θεολόγος καθηγητής

Πηγή: theologosnaf.blogspot.gr